

opstillede udenfor alle Dørene som en lang Række Skildvagter. Nu og da, naar end ikke disse Fugleskrig forstyrrede Stilheden i den lille Gade, kunde der trække sig ligesom en Hinde over hans falmende Øjne, mens Hagen langsomt sank ned mod Brystet. »Nu sidder du igen og koger Ærter,« sagde da hans Kone og hentydede med dette Udtryk til en brummende Lyd, som Højbaadsmanden ubevidst gav fra sig, naar Søvnens var ved at overmande ham. Hun havde sin faste Eftermiddagsplads paa en lav Stol henne ved Kakkelloven, hvor hun sad og strikkede, idet hun samtidigt læste i en laset Roman, som hun havde liggende foran sig paa Knæet, og hvis Blade hun uden at afbryde Strikningen vendte med sin Albu. Inde i Gaardværelset, hvortil Døren stod aaben, sad en ung, lyshaaret Pige, Plejedatteren Trine, ganske stille. Ved Siden af hende i Vinduet hoppede Kanarifuglen Peter frem og tilbage i sit Bur.

Madam Olufsen var næsten lige saa høj som sin Mand, havde dertil en Bygning som en Hestgardist, ja endog en Antydning af en graa Moustache over Overlæben. Naar hun om Formiddagen støvede omkring med sine Avispapirs-Papilloter og sin storblomstrede Nattrøje, var hun ikke indtagende; men naar hun efter Middag havde faaet Snørliv og sin sorte Merinoskjole paa og skjult sin halvskaldede Isse med en baandbesat Kappe, foran hvilken de nu omhyggeligt ordnede Tindinge-